

Stopem a pěšky napříč Afrikou

Červení HIMBOVÉ

DÍL PRVNÍ

Přišel čas, abychom se vypravili hluboko do neznáma, mezi vesnice domorodých Himbů v odlehle oblasti na hranici Namibie a Angoly. Je to okamžik přímo slavnostní. Domorodé kmeny mě tak fascinují, že když jsem prvně spatřil fotografii ženy z kmene Surma, s terakotovým talířkem pelele vloženým do proříznutého rtu, věděl jsem, že dokud tyto fascinující lidi ne navštívím, nebude mé srdce v klidu a bude mě stále plíživě a hořce obviňovat z lenosti a marnění času.

Moje nitro mě rádo usvědčuje z hříchu nenaplnění mých možností. V ústech mám potom pachut' hořkosti, hrdlo se vřene a na hrudi tíhu všech těch nedozrých možností, které se snažím přehlížet a nenaplnuji je. Můj velký oblíbenec Mika Waltari často hovořoval se svým srdcem a občas jej někde zapomněl. Prožíval potom vzácné chvíle klidu. Mé srdce mi tento odpočinek zatím nedopřává. Stále mi poroučí, kam mám jít. Žene mě do nebezpe-

čí, dobrodružství, riskantních situací a má z toho rozkoš a slast. Ale nezoufám si. Budu se srdcem hovořit jako Mika Waltari a třeba jednou najdeme společnou řeč a ono mi vše vysvětlí. Snad se tak stane před branami Damašku.

Když jsem tehdy spatřil fotografii ženy kmene Surma, ztuhl jsem v němém úžasu. Bylo to na jakési reklamě v autobuse, která inzerovala cestovatelský časopis. Na titulní straně byla fotografie od cestovatele Petra Jahody. Leták byl tak maličký, že nebylo možné přečíst, o jaké číslo a ročník se jedná, takže jsem si obratem objednal všechny kompletní ročníky za posledních pět let. Za týden mi přišel těžký balík a já jsem netrpělivě hledal fotografii záhadné ženy s talířkem v ústech. Když jsem hledaný výtisk našel, srdce se mi rozbušilo a já jsem jej s posvátnou až adorující úctou zvedl do výše očí. Začal jsem listovat a číst. Byl jsem chycen, omámen, okouzlen. Už nebylo cesty zpět.

ČERVENÁ AFRIKA
A proto jsme nyní tady v Africe a vyrazíme pěšky se zásobou vody a jídla na týden hledat zvláštní lidi, kteří se potírají červenou směsí sádla a hlíny. Opouštíme městečko Opuwe a sledujeme prašnou cestu vyšlapanou v písku. Směřujeme k nevysokým horám na hranici s Angolou. Čeká nás dlouhá cesta, a tak se příliš nevyčerpáváme mluvením a každý se při klidné chůzi probíráme vlastními myšlenkami. Ptám se sám sebe, proč vlastně Himby

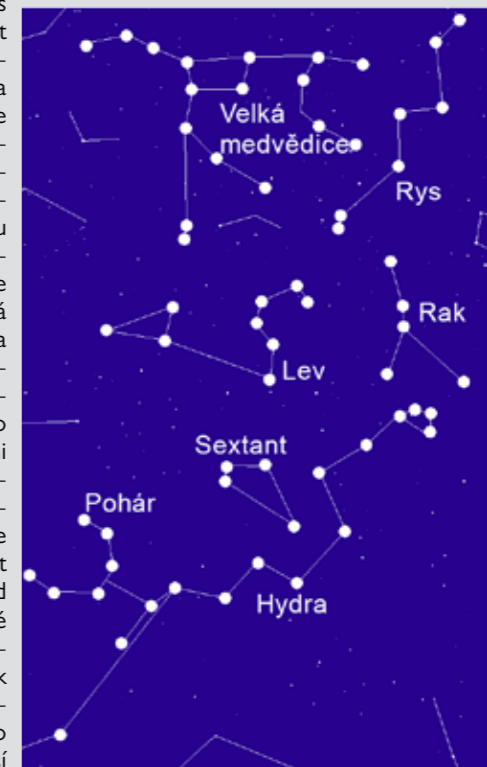
hledám. Co si myslím, že se setkáním změní? Možná přeskočí nedefinovatelná jiskra, která za čas rozžehne plápolající oheň v mém nitru. Ale možná ne. Možná se prostě nestane nic. S jistotou vím jenom to, že něco hledám. Jsem hnán nevědomy, kterou toužím překonat. To duchovní hledání, hledání podstaty skutečnosti, jako by bylo od malička integrální součástí mé přirozenosti. Nemůžu se přestat ptát sám sebe. Nemůžu na to nemyslet. Hledání je motorem mého cestování po světě. Zatím si musím přiznat, že absolutně nemám jasno. Hledání je vepsáno do mého nejnítěnějšího nitra. Nemůžu před tím utéci. Zkoušel jsem to. Létal jsem větrom, ale ani v záplavě adrenalinu při vývrtce (tři vruty větrom střemhlav dolů) jsem z hloubi své duše nedostal ty širávé otázky. Právě naopak. Vždy, když jsem prožil něco výjimečného, něco krásného, zazněly ve mně otázky s ještě větší intenzitou. Někdy trochu závidím lidem, kteří se neptají, o co tady vlastně jde, ale zároveň je mi jich líto. Vidím lidi inspirativní a lidi neinspirativní. Lidi, kteří si vybrali malý život a chtějí pouze náhražky, revivaly opravdového, život jenom jako. Bojí se něco prožít. I na cestách občas potkávám lidi, kteří si přesně naplánovali svou dvoutýdenní cestu do posledního detailu. Bojí se, aby se nešťastnou náhodou nezdálili svému plánu, aby náhodou něco nezažili. Chtějí si jen odškrtnout navštívenou zemi ve svém bezcenném seznamu. Ale ve skutečnosti nechtějí být navštívenou zemí proměňování, ovlivňování. Jak odcestovali z domu, tak se vrací.

Pokračování příště

ZA LVEM, RAKEM A HYDROU

Ahoj noční pozorovatelé hvězdného nebe, už máme delší dny, a tedy kratší noci pro pozorování. Ale i přes toto menší omezení se nebojte dalšího pozorování a klidně si své poznatky zapisujte, kde a kdy jste co uviděli na obloze, co se vám již podařilo, a své objevy zašlete k nám do redakce.

V měsíci květnu nás bude opět provázet jako večernice planeta Venuše, a to na západě. Brzy ráno je pak nad jižním obzorem možno pozorovat Saturn a Mars (začátkem května spolu s Měsícem). K nočnímu pozorování se podíváme na krásná jarní souhvězdí – na chvíli opustíme královskou rodinu z minulého dílu našeho povídání. Tím velmi výrazným je souhvězdí Lev. Při použití fantazie najdeme tohoto krále zvířat jako ležícího pod souhvězdím Velké medvědice. Nejjasnější hvězdou je pak hvězda Regulus. Dalším souhvězdím, a to pod Lvem, je nejužší a zároveň nejdelší – Hydra, dokonce přechází ze severní oblohy na jižní. A posledním dnešním souhvězdím bude Rak - Krab, toho najdeme nad hlavou Hydry vedle Lva. V tomto nevýrazném souhvězdí se nachází otevřená hvězdokupa „Jesličky“. Ten, kdo má dobrý zrak, uvidí nejen mlhavý obláček, ale i několik hvězd.

Triedrem nebo astrodalekohledem i 50 hvězd. Kolik jich napočítáte vy? A víte, co spojuje tato tři souhvězdí? Je to antický hrdina Heraklés. Ten zachránil obyvatele před obrovským tzv. nemejským lvem, který žil v jedné jeskyni a sužoval místní. Hrdina jej zabil a kůži odnesl mykénskému králi. Ten se však vyděsil Héraklovou udatností a silou a dal mu další nelehký úkol. Zabít devítihlavou hydru u města Lerna. Ta žila v nedaleké

bažině a prostřední hlava byla dokonce nesmrtelná. Heraklés ji zabil s pomocí dalšího hrdiny Ioláose. Hydře chtěl pomoci i obrovský krab, který se zakousl Heraklovi do nohy, v tu chvíli ale Ioláos na něj vystřelil šíp a zabil ho. Pak spolu zabili i hydru. Konec báji.

V květnu si pak připomínáme také jedno výročí – 475 let od smrti Mikuláše Koperníka († 1543), který sto let před Galileem vypracoval astronomický systém, tzv. heliocentrický, tedy že středem naší soustavy je Slunce a planety obíhají kolem něj. Tato teorie byla mezi katolíky

mi učenci přijatá jako možná a i papežové Klement VII. či Pavel III. jeho spisy četli bez problémů ve vztahu k církevnímu učení. Církev nebyla nikdy proti tomuto pojetí, jak se bohužel dodnes asi učíte i vy.

Redakce

Foto: Yoursky.org, Galeria del Ministerio de Defensa del Peru - wikipedida.org

O svahových pohybech se často mluví jako o nejrozšířenějších a nejčastějších přírodních ohroženích. Jedná se o uvolnění a pohyb materiálu ze svahu dolů v důsledku působení gravitační síly. I když se to možná nezdá, svahy zaujmají přibližně 90 % rozlohy souše.

Odborníci rozdělují svahové pohyby do několika kategorií, jakými jsou např. sesuvy či řícení. K sesuvům půdy dochází převážně v důsledku vysokých srážek, příčinou však mohou být i zemětřesení či sopečná činnost. Velmi nebezpečná jsou skalní řícení, kdy dochází k pádu skalních bloků obrovskou rychlostí. Do svahových pohybů řadíme i sněhové laviny, které se každoročně převážně v jarních měsících vyskytují i v našich nejvyšších pohořích.

K jednomu z nejznámějších sesuvů půdy v České republice došlo v červnu 2013 poblíž Lovosic. Na rozestavěnou dálnici D8 se při něm sesunul pás zeminy o rozměrech asi 500 x 200 m. Ze svahových sesuvů můžeme zmínit ten, který nastal v roce 1963 v Itálii. Do vodní nádrže Vajont se zřítilo neuvěřitelné množství materiálu – více než 150 milionů m³, což vyvolalo obrovskou vlnu. Ta se převálila přes hráz nádrže a smetla několik vesnic pod ní.

Zahynulo tehdy přes 2 000 lidí. Bohužel i takto tragicky mohou svahové pohyby dopadnout.

DOMINIK RUBÁŠ

Foto: Ondřej Havelka(2), Hans Stieglitz, ilan molcho, Yves Picq - wikipedia.org